

Čtyři podněty pro rok 2017

Společně otvírat cesty naděje

Na začátku září 2016 přivedla další etapa pouti důvěry na zemi 7500 mladých Afričanů do beninského města Cotonou.¹ Téma tohoto setkání nás bude inspirovat i po celý rok 2017: **společně** – ne sami, ale se vzájemnou podporou – **můžeme otvírat cesty naděje** – v sobě, okolo nás i pro celou lidskou rodinu.

Jedna z otázek položených v Cotonou byla tato: „Chceme žít svou nadějí. Jak opustit pasivní přístup, v němž se spokojíme s čekáním na změnu, která přijde zvnějšku? Které formy angažovanosti mají na dosah všichni?“

Je nutné, aby lidé z ostatních světadílů naslouchali těm mnohým Afričanům, kteří touží po větší spravedlnosti v politických a ekonomických vztazích: to je pro ně jedna z podmínek, aby si mohli realisticky představit budoucnost ve svých zemích.

Stále víc mladých lidí v Africe chce využívat tvořivý potenciál, který v sobě mají, aby pomáhali svou budoucnost zajistit. Budou tak schopni probudit odvahu v mladých lidech z jiných částí světa, kteří se nacházejí v podobné situaci.

Zde jsou čtyři podněty, které nám pomohou, ať už v Taizé nebo jinde, pokračovat v rozjímání, které jsme začali v Cotonou. Povedou nás k otvírání cest naděje.

Pokusíme se objevit způsoby, jak tyto podněty začít uskutečňovat v **prostotě**, jedné ze tří skutečností, které společně s radostí a milosrdenstvím bratr Roger chtěl zasadit do srdce života komunity Taizé.

f. Alois

1 Po Johannesburgu (1995), Nairobi (2008) a Kigali (2012) se čtvrté mezinárodní setkání mladých v Africe uskutečnilo od 31. srpna do 4. září 2016 v beninském Cotonou na pozvání katolické a metodistické církve této země. Kromě samotného Beninu přijeli účastníci, kterých bylo celkem 7500, především z Toga (800 mladých), Nigérie (550), Ghany (100), Burkina Fasa (160) a Pobřeží Slonoviny (50). Přítomni byli mladí lidé z dvaceti afrických zemí. Na setkání dorazilo také 60 Evropanů z patnácti různých států. Workshopy a fóra se konaly ve francouzštině, angličtině a jazyce fon. Liturgii doprovázely také písně v jazycích yoruba a mina.

Stát pevně v naději; ta je tvůrčí

Abraham uvěřil a měl naději, kde už naděje nebylo; tím se stal ,otcem mnohých národů'. (Ř 4, 18)

V naději jsme bezpečně a pevně zakotveni. (Žd 6, 19)

Kdo nepřijme království Boží jako dítě, jistě do něho nevejde. (Lk 18, 17)

V dnešním nestabilním světě nás znepokojuje násilí, utrpení a bezpráví. Celé stvoření sténá, jako by procházelo bolestí porodu. I Duch svatý sténá, ale je také oporou naší naděje. (viz Ř 8, 22.26) Co tedy můžeme dělat?

Víra je prostou důvěrou v Boha. Nenabízí předem připravené odpovědi, ale umožňuje nám, abychom nebyli paralyzováni strachem nebo malomyslností. Vede nás k tomu, abychom se angažovali, a posílá nás na cestu. Dává nám uvědomit si, že evangelium otvírá nekonečný obzor naděje tam, kde už naděje není.

Tato naděje není laciný optimismus, který zavírá oči před realitou, ale kotva zaklesnutá v Bohu. Je tvořivá. Její znamení už je možné nalézt i na těch nejbeznadějnějších místech na zemi.

- Odvažme se věřit v přítomnost Ducha svatého ve svém srdci a ve světě. Spoléhejme na ni, přestože je neviditelná.
- Kéž naše víra zůstane prostá, jako je prostá dětská důvěra! To neznamená obsah víry zjednodušovat, ale pevně se držet toho, co je v jejím středu: Boží lásky k lidstvu a všemu stvoření. Bible o tom vypráví příběh: od úplného počátku přes všechny překážky, a dokonce lidskou nevěru. Boha láska nikdy neunaví. Kéž v nás toto poselství udržuje naději živou!
- Aby nás i naše blízké toto poselství mohlo skutečně prostoupit, musíme se častěji scházet k modlitbě. Prostá krása modlitby odráží něco z Božího tajemství a může vést k osobnímu setkání s Bohem.

Zjednodužit svůj život, abychom se mohli dělit

Ježíš řekl: „Já jsem tichý a pokorného srdce.“ (Mt 11, 29)

Zadarmo jste dostali, zadarmo dejte. (Mt 10, 8)

Ježíš řekl bohatému mladíkovi: „Jdi, prodej, co ti patří, rozdej chudým... Pak přijď a následuj mne.“ (Mt 19, 21)

Hrabivost – honba za penězi a úspěchem – vede k bezpráví a frustraci. Rozvíjet ducha sdílení, jak nás zve evangelium: to je jedna z cest, které v dnešní době musíme otevřít.

Volba jednoduchého života je pramenem radosti a svobody. Žít tak je lehčí.

Jednoduchost v sobě nese průzračnost srdce. Aniž by byla naivní, odmítá být nedůvěřivá. Je protikladem pokrytectví. Umožňuje nám vstoupit bez obav do dialogu s každým, koho potkáme. Ježíšův život je toho příkladem.

- Snažme se o stále větší jednoduchost v materiálních záležitostech. To nás bude tvářit v tvář lidskému trápení, ponižující bídy, utrpení migrantů nebo konfliktů po celém světě inspirovat k solidárním gestům.
- Podporujme se vzájemně při podněcování odvážných znamení naděje ve svém okolí, tam, kde pracujeme nebo studujeme, a berme na sebe zodpovědnost za sociální a ekologické problémy.
- Snažme se jednodušším a úspornějším životním stylem, který je ve větším souladu se stvořením, přispívat k boji proti ekologickým katastrofám a globálnímu oteplování. Tento zápas se netýká jen představitelů národů. Každý může přispět, například upřednostňováním místních produktů, častějším využíváním hromadné dopravy...
- Nechme v sobě rezonovat tuto otázku: Jsem připraven/a následovat Krista, toho, který je tichý a pokorného srdce, zvolit si, že k němu navždy patřím, prostým „ano“, v duchu velkorysosti?

Být spolu, aby se mohla projevit dynamika evangelia

Každého dne první křesťané pobývali svorně v chrámu, po domech lámali chléb a dělili se o jídlo s radostí a s upřímným srdcem. (Sk 2, 46)

Jsou rozdílná obdarování, ale tentýž Duch; rozdílné služby, ale tentýž Pán. (1 K 12, 4–5)

S láskou přijímejte i ty, kdo přicházejí odjinud – tak někteří, aniž to tušili, měli za hosty anděly. (Žd 13, 2)

Bible vypráví příběh dvou mužů: Petra a Kornélia, kteří se od sebe ve všech směrech hluboce lišili, ale kteří se setkali a v tomto setkání oba objevili pravdu, která jim do té doby nebyla známa. Museli být spolu, aby mohli pochopit, že Duch svatý boří zdi a sjednocuje ty, kteří mysleli, že si jsou cizí. Pouze tehdy, když jsme spolu, se projevuje dynamika evangelia. (Přečtěte si 10. a 11. kapitolu Skutků apoštolů.)

Když jsou křesťané rozdělení, ať už do různých denominací nebo v rámci jedné církve, není poselství evangelia srozumitelné. Budeme schopni kráčet společně a nedovolit, aby nás naše odlišnosti rozdělovaly? Pokud jako křesťané najdeme způsob, jak ukázat, že jednota v různosti je možná, pomůžeme celému lidstvu být svornější rodinou.

- Kristus sjednocuje do jednoho společenství muže a ženy, děti i starší lidi ze všech koutů, jazyků a kultur světa, dokonce i národy, které v dějinách stály proti sobě. Najdeme jednoduché způsoby, jak toto ukázat na místech, kde žijeme.
- Pokud chtějí zůstat živá, jsou všechna společenství povolána, aby vycházela sama ze sebe. Osvojme si podle Božího obrazu pohostinný přístup ve vztahu ke křesťanům, jejichž postoje jsou nám vzdálené. Taková otevřenost srdce vyžaduje úsilí „překlada“, protože různá přesvědčení si mohou být navzájem cizí jako jazyky.
- Přestože mezi rozdělenými křesťany zůstává vzpomínka na oboustrannou nesnášenlivost v různých dějinných obdobích, odvažme se vzájemně se přijímat a odpouštět si, aniž bychom se snažili stanovit, kdo měl nebo neměl pravdu. Smíření není možné bez oběti.
- Pohostinnost jde ruku v ruce s poznáním ostatních v jejich odlišnosti. Pokud nejsme schopni přesvědčení druhých pochopit, buďme aspoň pozorní k jejich autentičnosti. Kéž má objevování ostatních slavnostní příděch!

Prohlubovat přátelství a působit tak pokoj

Ježíš se nestydí nazývat nás svými bratry a sestrami. (Žd 2, 11)

Ježíš řekl: „Vy však si nedávejte říkat ‚Mistře‘: jediný je váš Mistr, vy všichni jste bratři a sestry. A nikomu na zemi nedávejte jméno ‚Otec‘: jediný je váš Otec, ten nebeský.“ (Mt 23, 8–9) Také řekl: „Kdo činí vůli mého Otce v nebesích, to je můj bratr, má sestra i matka.“ (Mt 12, 50)

Lidé přijdou od východu i západu, od severu i jihu, a budou stolovat v Božím království. (Lk 13, 29)

Prispívat k míru a spravedlnosti mezi národy je další z cest naděje, kterou dnes můžeme otevřít.

Pokoj ve světě začíná v srdci každého člověka. Právě naše srdce se musí změnit nejdřív. A tato změna zahrnuje jednoduché obrácení – dovolit Božímu Duchu, aby v nás přebýval, a přijmout pokoj, který se bude dál šířit a předávat od jednoho člověka k druhému. „Najdi vnitřní pokoj a tisíce lidí kolem tebe najdou spasení.“ (Serafim Sarovský, ruský mnich, který žil v letech 1759–1833.)

- Začněme psát svým životem novou kapitolu prosté solidarity, která překonává bariéry a zdi: skutečné zdi, postavené v různých částech světa, stejně jako zdi ignorance, předsudků a ideologie. Otevřme se odlišným kulturám i způsobům myšlení.
- Nedovolme, aby se do našeho srdce vloudilo zavrhování cizinců, protože odmítání ostatních je zárodkem barbarství. Místo abychom cizince viděli jako ohrožení své životní úrovně nebo kultury, přijímejme je jako členy jedné lidské rodiny. Vydejme se navštívit uprchlíky s tím prostým úmyslem, abychom je poznali a vyslechli si jejich příběhy. A pak – kdo ví? Možná budou následovat další solidární kroky.
- Setkávejme se s těmi, kdo se od nás liší. S těmi, kdo smýšlejí jinak než my, vedme dialog, ve kterém si skutečně vzájemně nasloucháme, aniž bychom spolu nesouhlasili ještě dřív, než se pochopíme. Vytrvejme na místech rozdělení. Stavějme mosty. Modleme se za ty, kterým nerozumíme a kteří nerozumí nám.
- Rozšiřujme znamení bratrství přes hranice náboženství. Setkávání s věřícími jiných náboženství nás povzbuzuje, abychom prohlubovali znalosti o vlastní víře a sami sebe se ptali, co nám Bůh chce říct a dát prostřednictvím těchto bratrů a sester, kteří se od nás liší.

V následujících měsících budeme na stránkách Taizé a na sociálních sítích zveřejňovat osobní zkušenosti těch, kdo se snaží ve svém životě uskutečňovat „Podněty pro rok 2017“. O své iniciativy se můžete podělit, když nám napíšete na adresu echoes@taize.fr. Už nyní můžete zůstat v kontaktu prostřednictvím těchto stránek:

www.taize.fr/news

[@taize](https://www.facebook.com/taize)

[@taize](https://www.instagram.com/taize)

[@taize](https://twitter.com/taize) (en) [@taize_fr](https://twitter.com/taize_fr) (fr)

Výzva představitelům církví k roku 2017

Společně na cestě

500. výročí protestantské reformace, které si připomínáme v roce 2017, nabízí příležitost pokročit v jednotě a prohloubit pouhou vzájemnou srdečnost.

Rozdíly mezi církvemi, stejně jako rozdíly uvnitř jednotlivých církví, tu budou stále. Zůstanou pozváním k upřímnému dialogu. Mohou nás také obohatit. V minulosti však ve všech církvích získala prioritu denominační identita: věřící se vymezují jako protestanti, katolíci nebo pravoslavní. Nenastal čas začít dávat přednost identitě křesťana, která se projevuje ve křtu?

Z toho vyplývá otázka: Neměly by se dnes církve odvážit shromáždit pod jednou střechou a nečekat na dosažení úplné shody ve všech teologických otázkách? Nebo se aspoň sejít pod jedním přístřeškem: vyjít z příliš statického pojetí jednoty a nacházet prostředky a způsoby, třeba jen provizorní, které budou předjímat radost z jednoty a ukazovat viditelná znamení Boží církve, Kristova Těla, společenství v Duchu svatém.

Společenství všech těch, kdo milují Krista, může vzniknout pouze tehdy, když respektuje jejich rozmanitost. Věrohodné ovšem toto společenství může být, jen pokud je viditelné. Abychom pokročili k takové smířené rozmanitosti, potřebujeme nový výchozí bod. Tím je Kristus, který je nerozdělený. „Právě skrze Ježíše Krista jsme si vzájemně bratry... V Kristu k sobě skutečně patříme, nedílně a navěky.“ (Dietrich Bonhoeffer)

A tak se může uskutečňovat i předávání darů: sdílet s ostatními, co pokládáme za Boží dar, ale také přijímat poklady, které Bůh svěřil ostatním. „Nejde jen o to, abychom získávali informace o druhých a lépe je poznávali, ale o to, abychom přijímali to, co v nich Duch zasel jako dar, který je určen také nám.“ (papež František)

Jak se můžeme shromáždit pod jednou střechou? Jak se vydat na společnou cestu? Zde je několik návrhů:

- Se sousedy a rodinami různých vyznání se scházejme jako „základní společenství“, abychom se společně modlili, naslouchali Božímu slovu, v tichu a chválách, pomáhejme si navzájem a lépe se poznávejme.
- Všechna místní společenství, farnosti nebo sbory, by s křesťany ostatních denominací měla dělat společně vše, co je možné – biblické hodiny, sociální a pastorační práci, vyučování náboženství – a nedělat nic, aniž by ostatní brala v potaz. Organizace, které paralelně dělají tu samou práci, by se mohly sloučit.

- Společně konejme skutky solidarity, věnujme pozornost nouzi ostatních, skrytým nesnázím, neutěšené situaci migrantů, hmotné chudobě a všem ostatním formám utrpení. Přitom je nutné starat se také o životní prostředí.
- Nemohla by se v mnohých městech, kde už důvěra mezi církvemi zakořenila, místní katedrála nebo jiný významný chrám stát společným domem modlitby všech křesťanů z okolí?
- Postupujme v teologickém dialogu, buďme si vědomi důležitosti společné modlitby a toho, že už jsme spolu. Když naše přátelství roste a když se spolu modlíme, začneme na teologické otázky nahlížet v novém světle.
- I když všichni křesťané dostali podíl na pastoračním daru, aby se o sebe vzájemně starali, potřebuje církve také služebníky jednoty, a to na všech úrovních. Služba péče o společenství na obecné úrovni je tradičně spojována s římským biskupem. Nebylo by možné, aby církve našly různé způsoby, jak se k ní vztahovat? Nemohl by být římský biskup přijat jako služebník, který se stará o svornost mezi svými bratry a sestrami v jejich obrovské rozmanitosti?
- Neměly by církve, které zdůrazňují, že k přijímání eucharistie je nutná jednota víry a shoda v duchovní službě, připisovat stejnou váhu i harmonii ve vzájemné lásce? Nemohly by nabídnout větší eucharistickou pohostinnost těm, kteří vyjadřují touhu po jednotě a věří ve skutečnou Kristovu přítomnost? Eucharistie není pouze vrchol jednoty, je také cestou, která k ní vede.

Naše křesťanská identita se formuje tím, že jsme na cestě společně, ne zvlášť. Budeme mít odvahu shromáždit se pod jednou střechou, aby se mohla projevit dynamika a pravda evangelia?

Vstříc jednotě evropského světadílu

Když přicházejí migranti, překonejme strach!

Setkání v Rize organizované komunitou Taizé na konci prosince 2016 shromáždilo mladé lidi z celé Evropy.¹ Přijeli z členských států Evropské unie stejně jako ze zemí, které do ní nepatří, a mohli tak zažít společenství, které může sjednotit lidi z celého světadílu.

Umožnilo také mladým lidem objevovat pobaltskou tvář Evropy, jeden z aspektů krásné rozmanitosti národů na tomto světadílu, každý se svou historií, tradicemi a zvláštními charakteristikami.

Pokojná budoucnost vyžaduje, aby Evropané rozšířili svoje povědomí a dovolili, aby solidarita rostla mezi všemi zeměmi, které náš světadíl tvoří. Podstatné je posilovat kontakty, formy sdílení a spolupráci.

Vytváření jednoty světadílu se může uskutečňovat pouze, pokud jeho státy mezi sebou povedou hlubší dialog a budou si doopravdy naslouchat: ať už ve vztazích mezi zeměmi Evropské unie a ostatními, mezi západní Evropou a střední a východní Evropou nebo mezi severem a jihem. Všechny země, velké i malé, by mělo být slyšet, jak promlouvají svým specifickým hlasem. Je důležité dát si práci a snažit se porozumět smýšlení ostatních z jejich pohledu. Jenom tak lze lépe pochopit postoje, které jsou někdy nesouhlasné, a je možné se vyhnout reakcím vyvolaným výhradně emocemi.

Objeví Evropané, že jejich společné kořeny jsou mnohem hlubší než rozdíly mezi nimi?

Následkem druhé světové války se v Evropě roznítil zápal pro smíření. Po pádu berlínské zdi pak nastala nová éra hledání jednoty. Mnozí mladí lidé cítí, že se Evropa bude schopná rozvíjet, pouze pokud hlouběji vstoupí do tohoto ideálu bratrství. Touží po Evropě, která je nejen vnitřně sjednocená, ale také otevřená ostatním kontinentům a solidární s národy, které procházejí nejtěžšími zkouškami.

Po celém světě jsou ženy, muži i děti nuceni opouštět svou vlast. Strádání je nutí odejít. Toto utrpení je silnější než všechny překážky, které se jim kladou do cesty. Znepokojení v bohatších oblastech neodradí ty, kteří prožívají nesnesitelné utrpení, od toho, aby opustili domov.

Někteří lidé říkají: „Nemůžeme přijmout všechny.“ Jiní si myslí, že současné přesuny obyvatelstva jsou nevyhnutelné, protože je zapříčiňují neúnosné situace. Snažit se tyto přesuny regulovat je oprávněné a nutné. Nechat uprchlíky v rukách pašeráků

a ve smrtelném nebezpečí, které jim hrozí na Středozezemním moři, odporuje všem lidským hodnotám.

Bohaté státy se nemohou vykrotit z podílu na zodpovědnosti za historická zranění a poškozování životního prostředí, které způsobily a způsobují ohromnou migraci – z Afriky, Blízkého východu, Střední Ameriky i dalších oblastí. I v dnešní době způsobují některá politická a ekonomická rozhodnutí bohatších zemí nestabilitu jiných oblastí. Západní společnost by nyní měla překonat strach z cizinců a kulturních rozdílů a začít odvážně formovat novou tvář, kterou jí už migrace dává. Přestože příchod migrantů skutečně způsobuje těžkosti, jejich příchod může být příležitostí Evropu stimulovat k otevřenosti a solidaritě.

Na některých místech je počet příchozích tak vysoký, že místní obyvatelé jsou přetížení a vyčerpáni, což je pochopitelné. Je to pro ně příliš velká zátěž, protože státy Evropy dosud nenašly způsob, jak ji nést společně. Ale mnozí lidé uprchlíkům nabízejí velkorysě přijetí a objevují, že osobní kontakty často vedou ke krásnému vzájemnému přátelství.

Osobní kontakty nic nenahradí. To platí především ve vztahu k islámu. Muslimové a křesťané mohou hledat konkrétní kroky, kterými budou společně vydávat svědectví o pokoji a odmítat násilí vykonané v Božím jménu. Asi před 800 lety sv. František z Assisi ve své touze přispět k míru neváhal cestovat do Egypta, aby se setkal se sultánem. Matka Tereza zasvětila svůj život nejchudším z chudých, ať už jakéhokoli náboženství.

Evropské země, které se chtějí izolovat, nemají budoucnost. Přátelství a vzájemná podpora je jediný způsob, jak usilovat o pokoj, ať už mezi samotnými Evropany nebo při jejich kontaktu s uprchlíky.

¹ Mladí lidé z celého světadílu – katolíci, pravoslavní i protestanti – se od 28. prosince 2016 do 1. ledna 2017 zúčastnili v Rize, hlavním městě Lotyšska, 39. evropského setkání, které připravuje komunita Taizé. 2. ledna toto setkání pokračovalo v estonském Tallinu a litevském Vilniusu. Bylo další etapou „pouti důvěry na zemi“, na kterou se už po mnoho let Taizé vydává.

Taizé 2017

Po celý rok:

Každý týden se od neděle do následující neděle konají setkání mladých, kteří se vydávají k pramenům víry, hledají společně způsoby, jak otevřít cesty naděje v sobě, kolem sebe a pro celou lidskou rodinu.

20.–27. srpna:

Týden pro mladé lidi ve věku 18–35 let, ať už studenty, dobrovolníky, mladé profesionály, zaměstnance nebo lidi, kteří hledají práci. Mohou se společně zamýšlet nad svou budoucností ve světle víry. Pozváni jsou různí hosté, kteří budou mluvit o svých zkušenostech.

Birmingham (Velká Británie)

Bratr Alois se vydá na setkání mladých v anglickém Birminghamu, které se uskuteční od pátku 28. dubna do pondělí 1. května 2017. Tento víkend s názvem Ukrytý poklad připravují tamější církevní společenství. Bude oslavovat skromné závazky, které na sebe mnozí lidé berou. Birmingham je město, které má obzvlášť mladé a etnicky rozmanité obyvatelstvo: účastníci z jiných zemí jsou vítáni!

St. Louis (USA)

Americká etapa pouti důvěry se bude konat v St. Louis v USA, kde dva roky po událostech ve Fergusonu stále přetrvává napětí. Celoroční pravidelné večery, ke kterým se scházejí lidé z různých církví, modlí se a rozmlouvají o budování důvěry, vyvrcholí velkým setkáním, které se uskuteční od 26. do 29. května a budou se ho účastnit mladí lidé z celé Severní Ameriky.

Egypt

Bratr Alois se společně s dalšími bratry a skupinou mladých lidí z různých zemí vydá do Egypta, kde mezi 26. zářím a 1. říjnem 2017 navštíví především koptskou pravoslavnou církev.

Z Wittenbergu do Ženevy

V roce 2017, kdy si připomínáme 500. výročí protestantské reformace, byla komunita Taizé pozvána, aby vedla tyto dvě modlitby:

- v sobotu 27. května ve Wittenbergu, měšť Martina Luthera. Modlitba se bude konat v rámci „Kirchentagu“, dnů německé protestantské církve;
- v pátek 3. listopadu v ženevské katedrále během setkání mladých, které organizuje Federace švýcarských protestantských církví a síť evangelických církví.

Basilej 2017–2018

40. evropské setkání se bude konat od 28. prosince 2017 do 1. ledna 2018 ve švýcarské Basileji.

Podrobnosti o jednotlivých setkáních najdete na www.taize.fr/cs.